

Vinařické listy

Srpen 2021

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

právě se nacházíme v druhé polovině letních prázdnin a mnoho z nás již vyrazilo na dovolené, anebo se právě chystáte někam s rodinou vyrazit, ať už to bude dovolená po krajích českých nebo nějaká zahraniční destinace, tak Vám přeji dovolenou krásnou, takovou, jakou jste si vysnili a jakou chcete mít.

Rád bych zde vyzvednul velikou solidaritu našich spoluobčanů, jejich rodin, kamarádů, ale i mnoho příznivců naší obce, kteří přispěli do sbírky na pomoc Moravě po ničivém tornádu. Vyhlásit sbírku mě napadlo hned ten večer, co jsem jeho následky zaregistroval v televizi a chtěl jsem mít sbírku oficiální a posvěcenou krajským úřadem tak, jak to má být. Od rána jsem uháněl úřednice na Středočeském kraji a musím konstatovat, že jsem byl velice mile překvapen ochotou a pomocí s papírováním a ohlášením sbírky tak, aby splňovala úřední náležitosti s tím spjaté. V odpoledních hodinách byla výzva na sbírku na světě a již v pohybu, kdy lidé posílali peníze na účet anebo pak přímo na úřadě odevzdávali do uzamčené kasy. Celkově bylo mou osobou předáno v Hodoníně panu starostovi 170 000Kč, které budou použity na odstranění napáchaných škod. Mnoho z vás se jistě zeptá proč zrovna Hodonín a ne jiná obec, nebo proč ne přímo někomu do ruky. Ono je na to poměrně jednoduché odpovědět: pár dní před odjezdem jsem strávil den obvoláváním starostů postižených obcí či městysů a sjednáváním schůzek na místě. Bohužel komunikace vážla. Víím, že toho měli starostové v tento okamžik mnoho na starosti, a tak se stalo, že jsem se velice rychle domluvil s panem starostou z Hodonína na předání peněz. V daný den jsem peníze přivezl do Hodonína na magistrát, kde jsem byl velice mile a vstřícně přivítán panem starostou. Byl jsem pozván do míst, kde funguje krizový štáb, kde se vše podstatné odehrává od úplného začátku a kde jsou přítomny všechny složky záchranného systému a mohl jsem aspoň trochu pocítit atmosféru. Byli jsme i v místě, kde řádilo tornádo a mohu říci, že jsem větší spoušť ještě neviděl a bylo mi velice úzko a byl jsem hrdý na všechny z Vás, co pomohli i třeba jen malou částkou, nebo byli přímo na místě a pomáhali, jak se dá a co bylo zrovna potřeba. Jsem hrdý Čech a zároveň jsem hrdý kluk z malé obce nacházející se v okraji přírodního parku Chlum se vznešeným názvem Vinařice.

Již mnohokrát se ukázalo, že i když nemusíme mít stejné názory, tak pokud se jedná o správnou věc, jsme připraveni podat pomocnou ruku, nabídnout pomoc a táhnout za jeden provaz a to si myslím nám mohou jinde závidět.

Ještě jednou poděkování ode mne a od pana starosty z Hodonína za Vaši velikou pomoc.

Jiří Kohout, starosta

PLÁNOVANÉ AKCE

Táborák na ukončení prázdnin

28. 8 2020 od 16 hod.

Tradiční opékání buřtíků pro děti k ukončení prázdnin na obecním hřišti u Butiku.

Závody Lawi 29. 8. 2020

Poslední srpnová neděle bude opět po roce patřit cyklistice. Obcí povede trasa závodu a cyklisté budou mít zázemí na vinařickém hřišti.

Dbejte zvýšené pozornosti.

TANEČNÍ ZÁBAVA

3.9.2021 od 17 hodin na

obecní louce. K tanci a poslechu zahraje BenyRock

Drakiáda

Již tradičně první sobota v říjnu

9. 10. 2020 od 14 hod.

bude patřit drakům a soutěžnímu pečení.

Všechny srdečně zveme!

INFO OBCE

- Od středy 4. 8. do neděle 8. 8. pořádá SDH Vinařice na obecní louce tradiční tábor pro děti. S ohledem na větší pohyb dětí po obci dbejte prosím především jako řidiči větší opatrnosti.
- Během září bude probíhat odečet vody.
- V sobotu 3. 9. 2021 je na hřišti u Butiku povoleno posunutí nočního klidu.
- Zastupitelstvo obce se sešlo dne 30. 6. 2020 a mimo jiné projednalo:
 - Rozpočtové opatření č. 6/2021
 - Seznámení s průběhem sbírky pro jižní Moravu a výše příspěvku za Obecní úřad Vinařice
 - Seznámení s kontrolou průběhu prací na chodníku - II. etapa
 - Seznámení se s dopisem od Ministerstva zemědělství ve věci místní kanalizace.
 -
- **Žádáme občany a návštěvníky obce, aby nejen během letní sezóny při využívání veřejných prostor u Žárovky a hlavně na obecním hřišti u Butiku udržovali pořádek. (Stále zde dochází ke znečišťování nejen odpadky, ale i fekáliemi a nikomu není příjemné to stále dokola uklízet)!!!**

CO SE DĚLO V ČERVNU A V ČERVENCI

DĚTSKÝ DEN A LUMPAČENÍ

Letošní dětský den zbarvil vesnici do modra. Myšleno symbolicky, samozřejmě. Účastníci dětského dne se totiž na jednu červnovou sobotu místo na Vinařičích ocitli v malé šmoulí vesnici, kde nechyběla Šmoulinka, Taťka Šmoula ani poťouchlý Gargamel. Cestou po vsi tak děti potkávaly Šmouly, u kterých plnily příhodné úkoly. Velký dík patří všem pořádajícím a těm, kteří se nechali

obarvit na modro, Přemkovi Dlouhému, který se role Gargamela zhostil na výbornou a také Lence Hlaváčové, která celý program, včetně následujícího rodinného lumpačení dala dohromady. Počasí přálo a osvěžení v podobě deštné mlhy z dobrovické Tatry, kterou přijel Richard Louda, všichni ocenili. Jistě si Šmoulí dětský den užily nejen děti, ale i rodiče.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

JUBILEUM: Josef Kafka (červen)

NAROZENÍ: Miriam Hrušková (červenec)

Jan Horehled' (červenec)

Gratulujeme!

OSOBNOST OBCE ANEB ŽIJÍ MEZI NÁMI

Byť svou výškou rozhodně nepatří mezi výrazné postavy, tak rozhodně nepatří k lidem, které přehlédnete nebo přeslechnete. Rád se s Vámi pustí do jakékoliv debaty a vyslechne všechny vaše argumenty, tedy pokud vyslechnete i Vy ty jeho. Ostatně s horlivostí sobě vlastní dokáže mluvit nejen o tom, co se mu líbí, ale i nelíbí, a to moc lidí neumí. A ať už ho potkáte za volantem autobusu nebo hasičské Tatry, tak minimálně z tohoto rozhovoru, poznáte, jak moc ho ten volant baví.

MEDAILONEK

Richard LOUDA

- Rok narození 1978 ve znamení střelec
- Ženatý, dcera Eliška
- Co má rád: rozlitané ptáčky od tchyně, ty miluje
- Co nemá rád: brokolice a smažený květák, to je pomsta
- Koníčky: Tatra a hasiči

Pověz mi něco o sobě, odkud pocházíš, kde jsi chodil do školy?

Narodil jsem se v Mladé Boleslavi, ale pocházím z mělnického okresu. V Doubravici jsem bydlel asi rok po narození v domě, odkud pocházel otec. Pak jsme bydleli v Nosálově. Tam jsem byl do roku 1990, do svých deseti let. V té době ještě bylo moderní chodit v zemědělství za prací. Rodiče se rozvedli, když mi byly tři roky, takže až do Hořovic okr. Beroun jsem se stěhoval s mámou a byl jsem tam až do roku 1996. V Praze Radotín jsem se vyučil opravářem zemědělských strojů, a když jsem měl po škole a hrozilo další stěhování, tak jsem se už od mámy trhnul a vrátil se zpátky na Mělnicko, do Mšena k babičce. Když to shrnu, tak mé poslední stěhování sem na Vinařice bylo stěhování po

jedenácté v životě a chápu rčení lepší vyhořet než se stěhovat. Někdy jsme se stěhovali třeba jen v rámci dvora, z jedné bytovky do druhé, takže jsem si užil své.

A kdy jsi začal koukat po volantu?

Odjakživa jsem díky pohybu rodiny v zemědělství měl logicky blízko k traktorům. Hned v 18 jsem začal jezdit jak jinak než Tatra T 148, po vojně 1999 jsem šel jezdit na nákladák do Boleslavi a pak rovnou na autobus to byl rok 2001. Udělal jsem si všechny kategorie po sobě, tak jak je umožňoval zákon, v osmnácti letech nákladák, v devatenácti letech vleky a návěsy a v jednadvaceti letech autobus. Měl jsem plán a šel si za svým, mám to tak celý život. Ve firmě jsem teď v celku už 15 let a možná, že je čas na změnu. (smích)

Přestala tě práce za volantem bavit?

Práce volantem mě baví, ale opravdu se neumím nad některé věci povznést a některé věci nezkousnu. Přináší to sice celou řadu problémů, ale já měl náročné životní začátky,

nepotřebuji o tom někomu vykládat, ale možná právě proto nejsem zvyklý, aby mě někdo tahal za nos. Rád řeknu, co si myslím. Dnes každý zná svoje práva, ale o povinnostech slyšet nechce.

Promiň tu otázku, ale nabízí se, líbí se ti písnička „Ředitel tohohle autobusu“?

Já ji miluji, opravdu se mi líbí, a ten výklad přepravních podmínek je dokonalý, vystihuje to obě skupiny lidí – jak cestující tak i řidiče. Opravdu se někteří kolegové chovají jako ředitelé autobusu, ale je nutné brát v potaz, že ne všechno je možné. Tam v té písničce je to jasné, ano kompenzační pomůcka a o tom žádná. V tomhle směru jsem rád, že už máme všichni v autobusech plošiny, kdy si vozičkář najede do autobusu vlastní silou. Kdo nezkusil, tak těžko pochopí, že zvedat 90 kilového chlapa na vozíku do autobusu je fuška.

Už jsme se dozvěděli, že Vinařák nejsi, tak jak ses dostal na Vinařice?

Díky autobusu (smích). Po té, co jsem chtěl na nákladu povýšit z jedné kategorie na další, tedy na kamion s návěsem, tak mi dispečer řekl, že nemám dostatek praxe a že mě na to nedá. Tak jsem dal výpověď. Mohl jsem si to trochu dovolit, protože jsem v té době už měl v kapse řidičák na autobus. Byl jsem ve svých 21 letech v té době nejmladším řidičem celých mladoboleslavských garáží. A tady se dostávám k odpovědi na tvou otázku. Začal jsem jezdit linku Prodašice a tam jezdila pravidelně jistá Monika Kučerová z Vinařic a zbytek už si asi čtenář domyslí. (smích)

Líbí se ti tu?

Určitě. Já jsem krom jednoho místa během těch stěhování vždycky bydlel na vsi, takže vesnici vítám a Vinařice jsou super a jediné co mi tady chybí v porovnání se Mšenem, je, že tam začíná Kokořínské údolí, kde je spousta skal, tak to mi tady chybí, skály. Ale tím, že tam bydlí otec, tak si to tak vždycky vynahradím. Bydlení na Vinařicích bylo více méně

jasné, Monča by to tu neopustila, a když nám tchán nechal kus zahrady, za což mu moc děkuji, tak bylo jasné, kde zakotvím.

Vím ale, že se ti některé věci i nelíbí, tak jestli ti to nevadí, můžeme mluvit o nich, ať se jenom nechválíme.

Ano nelíbí. Nemám problém říct, že se mi některé věci nelíbí. Jenom nechci, aby to někdo pochopil jako osobní útok na zastupitele nebo pana starostu, to v žádném případě ne. Chápu, že práce zastupitelstva je náročná, že toho máte hodně a tím, že vozím lidi a necelý rok jsem dělal dispečera boleslavským a benáteckým autobusům, tak vím, jaká je práce s lidmi, a je jedno, jestli jde o občana obce, nebo cestujícího, každý má svůj úhel pohledu. Ale co se mi opravdu nelíbí je rekonstrukce zastávky U Kapličky, kdy se nějak rozhodlo, nějak vybuďovalo, ale už se nekoukalo na to, jestli to přinese nějakou změnu, nějaký efekt, zlepšení. Záliv šest metrů na dvanáctimetrový autobus je opravdu špatně. Nízký obrubník, byť byl myšlen kvůli nízkopodlažnímu autobusu, je také špatně. Přestože jsem tam ten autobus postavil, aby si to chlapi naměřili, tak dnes tam je 3 cm nástupní hrana, což je hrozně nízko, a lidem se špatně nastupuje. Po posledním dešti je zastávka plná písku a kamení apod. Mrzí mě, se mě nikdo nezeptal, co na to řidiči autobusů? Netvrdím, že jsem někdo, kdo by o tom měl rozhodovat, ale myslím si, že vzhledem k mé profesi a praxi, o které tady všichni ví, jsem těch zastávek už dost viděl a myslím, že jsem mohl říct pár připomínek, aby to bylo pohodlné cestování, jak pro cestující, co nastupují a vystupují, tak pro řidiče autobusu. Mohlo se to udělat, jako U kovárny, kde je naprosto excelentní zastávka, jak má být, ta nemá chybu. Cestující jdou do autobusu rovnou. Také po posledním sekání, jsem opakovaně upozorňoval, že posekaná tráva na chodnících a silnici nejen ucpává kanály, nevypadá to dobře, ale lidi pak seno z chodníku nosí i do autobusu. Myslím, že by stačil nějaký fukar a nafoukat to zpátky do trávy a vesnice bude hned vypadat lépe. Samozřejmě musím uznat, že to, co teď vidím, pramení z toho, že deset let zpátky jsem přes Vinařice jezdil jenom v noci a teď, když už rok jezdím obec autobusem několikrát denně, tak mám příležitost všimnout si věcí, které jsem dřív neviděl - to jen pro vysvětlení, proč má najednou Richard problém. (smích) Ono je to někdy těžký, člověk z té výšky v autobuse vidí trochu jiné věci než běžně řidič osobního auta. Tu překáží větve stromu ve výhledu, tu nějaké křoví, zvláště tady v těch zatáčkách pak člověk aby viděl, musí najet do protisměru a to je špatně. Nechci, aby to vyznělo, že jsem typický stěžovatel, posílat to třeba písemně, zatěžovat úřad a tak, to vůbec ne, to neudělám, to nemám v povaze. Ale zase na druhou stranu nevidím důvod, proč neříct, když si myslím, že je něco špatně, to bychom se v životě nikam neposunuli.

Co bys na svém životě změnil, je něco takového?

Byly klíčové momenty, rozhodnutí v mém životě, na které když se dneska s odstupem podívám, tak si řeknu, že jsem možná tehdy mohl jít jinou cestou, například když jsem byl na vojně poslední základák, protože když jsem odcházel v dubnu 1999, tak po nás už žádný základáci nenastoupili, a tam jsem dostal nabídku zůstat v armádě na logistice, byli tam super chlapi, bezva kolektiv. Byly chvíle, kdy jsem chvíli litoval, že jsem tam nezůstal.

Na co jsi ve svém životě hrdý?

Jako správný rodič samozřejmě musím říct že na dceru, a samozřejmě i na manželku. Přišel jsem sem, jak se říká, doslova a do písmene s holým zadkem a igelitkou, neměl jsem nic. A to vše, co kolem vidíš: dům a zahradu, jsme společně vlastními silami vybuďovali, na to jsem samozřejmě pyšný. A jestli jsem ještě na něco hrdý, tak neskromně povím, že mám prsty v tom, že je dnes v Dobrovici hasičské auto, jaké tam je. Krásná Tatra. Když jsem tam přišel, tak tam byla Avie a „erták“, a když nám při jednom zásahu shořely hadice, protože do nich nebyla voda (malá cisterna), tak jsem začal šťourat do toho, aby byla větší cisterna v Dobrovici. Shánělo se všude možné a sehnalo se nakonec ojeté od profesionálních hasičů z Boleslavi T 148. Za sedm let, co bylo v Dobrovici, jsme z něho udělali to, co jsme z něho udělali, za což patří dík všem klukům a městu za finanční podporu. Na upozornění od kamaráda jsem se dozvěděl o dotaci na pořízení nového. Šel jsem s tím tehdy rovnou na město, že Dobrovice má na tu dotaci nárok a jestli by do toho město šlo? Zastupitelstvo odsouhlasilo, že ano, tak jsme dva roky pracovali na tom, aby to auto tady bylo. Je to pro mě hodně srdcovka, dva roky života, sezení do noci nad technickými specifikacemi a tak. Dnes mám navíc radost, že to auto teď bude sloužit i Vinařákům (změna JPO). Musím ale také dodat, že zpočátku to jednoduché nebylo, pan Bártl mě hned zkraje, co jsem k hasičům přišel naznačil, že nic neznám, přijdu a říkám, co vše je špatně. Za tři roky ke mně přišel

a říká mi: „Tys mě v začátku tak hrozně „štval“, ale díky tobě je tady teď toto auto (T 148)“. Já vím že lidi často „štvu“, ale jak jsem říkal, není to myšleno ve zlém, jen vím, co chci, a jdu si zatím.

Hasiči jsou jediný tvůj koníček nebo máš i jiný?

Mám koníčky spojené v jednom a to je Tatrovka a hasiči. Moje první nákladní auto bylo Tatra 14. Kdo to auto zná a představí si moji výšku, tak si umí živě představit, jaké to bylo – jízda je zážitek. A na vojně mi splnili sen, tam jsem se dostal na Tatra 8x8, což ani není auto, to je tank. Tatře jsem propadl. Dodnes sbírám knížky, mám trochu hlubší povědomí o historii a to mě baví.

Tak tos určitě byl v Kopřivnici..

Jasně. Poprvé jsem v Kopřivnici byl v roce 1998, kdy jsem byl na vojně. Podruhé to bylo úžasné překvapení od Monči před několika lety když vybrala dovolenou kousek od Kopřivnice, a pak se mi povedlo s Lukášem Bým, který na tom má lví podíl, že jsme se mohli dostat přes jeho firmu přímo do fabriky, přímo na polygon a mohli jsme se svézt úplně nejnovějším modelem Tatrovky, která v té době šla do výroby. To byl pro mě neskutečně silný zážitek. Naposledy jsem tam jel s naší dobrovickou Tatrovkou s klukama do tatrovácké školy. Školili nás o unikátním tatrováckém podvozku, kde nás mimo jiné svezli brutální vojenskou čtyřkolkou, a to tedy kluci říkali, že to byl zážitek i pro ně.

Máš nějaký sen?

Sen už profesně asi ne. Po 13 letech jsem se dočkal svého prvního nového autobusu, kdy jsem si ho opravdu vybalil doslova z igelitu. U hasičů díky novému autu jsem také na vrcholu, doma naprosto v pohodě, teď akorát přeju Elišce, aby vystudovala školu, co si vybrala. Tatrovácký sen by se jeden našel a to jízda v dakarském specialu.

Co říci na závěr?

Chtěl bych přes kritiku, kterou jsem řekl, poděkovat lidem, kteří tady obec vedou, je fajn, že rodilí Vinařáci mají o vesnici zájem. Na druhou stranu tím, že nejsem Vinařák, nevyrůstal jsem tady, tak si myslím, že některé věci by se mohly řešit jinak. Rád bych Ti, Kamčo, poděkoval za příjemný rozhovor a popřál Všem hodně zdraví, pevné nervy a zdravý rozum v této nelehké době.

Díky za rozhovor.

PODĚKOVÁNÍ

Milí obyvatelé Vinařic!

Ráda bych touto formou srdečně poděkovala Vám Všem, kteří jste se v sobotu 19. 6. 2021 jakkoli podíleli na Dětském dnu ve vaší obci. Dobrovolné vstupné bylo věnováno mé dceři Beatce, za což patří můj velký dík především paní Kamile Slané a dobrovolným hasičům vaší obce! Dále bych ráda poděkovala Obecnímu úřadu obce Vinařice, který Beatce taktéž přispěl a vybranou částku ještě výrazně navýšil.

Obětavost druhých a ochota pomoci pro mne moc znamená! Finanční podpora nám dává možnost dopřát dceři potřebnou léčbu, jejíž vysoké náklady pro nás není snadné bez pomoci zvládat. Výtěžek v hodnotě 10.000 Kč bude použit na další intenzivní neurorehabilitace. (Pro představu: měsíční intenzivní neurorehabilitační kúra vychází na cca 80 tisíc korun).

Děkujeme!

mamka Veronika a Beatka